

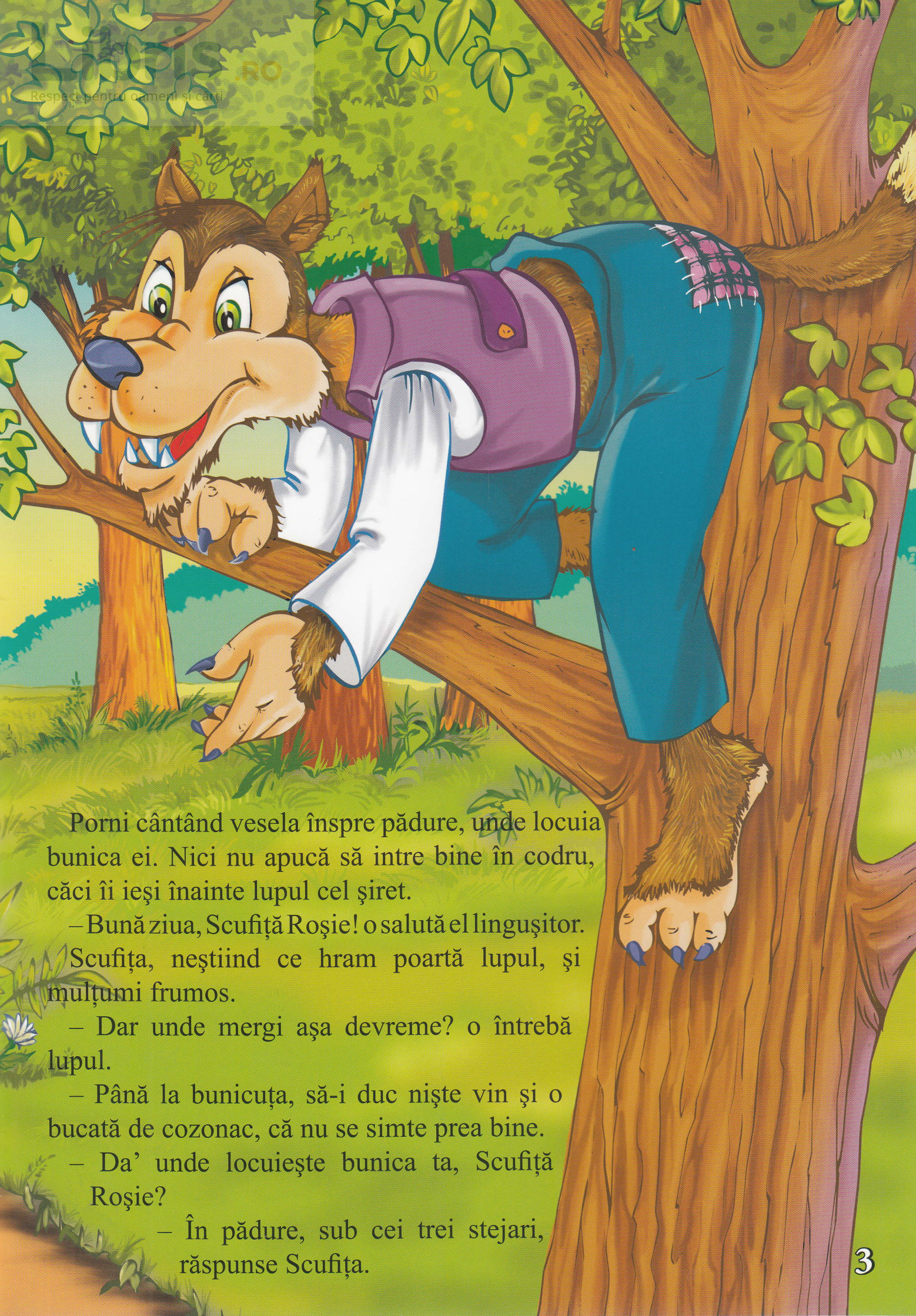
A fost odată o fetiță frumoasă și zburdalnică, îndrăgită de toată lumea, pe care o chema Scufița Roșie. Porecla i se trăgea de la o scufiță din catifea roșie făcută de bunica ei, pe care fetița o purta și zi și noapte.

Într-o dimineață, maică-sa o chemă la ea și-i zise:

– Scufița Roșie, bunica nu se simte bine. Ți-am pregătit un coș cu un cozonac făcut de mine și un vin bun pe care să i le duci, ca să se mai înzdrăvenească. Ar fi bine să pleci acum pe răcoare, ca să nu te prindă căldura amiezii pe drum. Și vezi să mergi pe drumul pe care-l știi, ca să nu te rătăcești.

– Da, mamă! răspunse Scufița Roșie, luându-și rămas bun.

Porni cântând vesela înspre pădure, unde locuia bunica ei. Nici nu apucă să intre bine în codru, căci îi ieși înainte lupul cel șiret.

– Bună ziua, Scufiță Roșie! o salută el lingușitor. Scufița, neștiind ce hram poartă lupul, și mulțumi frumos.

– Dar unde mergi așa devreme? o întrebă lupul.

– Până la bunica, să-i duc niște vin și o bucată de cozonac, că nu se simte prea bine.

– Da' unde locuiește bunica ta, Scufiță Roșie?

– În pădure, sub cei trei stejari, răspunse Scufița.